Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА
(втори състав)
10 ноември 2011 година

Дело F-18/09

Mohamed Merhzaoui
срещу
Съвет на Европейския съюз

„Публична служба — Длъжностни лица — Повишаване — Класиране в степен — Местни служители, назначени за длъжностни лица — Член 10 от приложение XIII към Правилника — Член 3 от приложението към УРДС — Процедура по повишаване за 2008 г. — Съпоставяне на заслугите между длъжностни лица от кариерен поток AST — Процедура, основаваща се на атестационните доклади за 2005/2006 г. — Критерий за нивото на упражняваните функции“

Предмет: Жалба на основание членове 236 ЕО и 152 АЕ, с която г-н Merhzaoui иска по същество да се отменят решенията на Съвета той да бъде включен в кариерния поток на функционалната група на асистентите AST 1—7 и да не бъде повишен в степен AST 2 в рамките на процедурата по повишаване за 2008 г.

Решение: Отхвърля жалбата. Жалбоподателят понася направените от него съдебни разноски и разноските на Съвета.

Резюме

1. Длъжностни лица — Условия за работа на другите служители — Местни служители — Приложимост на приложение XIII към Правилника
(член 10, параграф 3 от приложение XIII към Правилника за длъжностните лица; член 1, параграф 1 от приложението към Условията за работа на другите служители; Регламент № 723/2004 на Съвета)

2. Производство — Въвеждане в хода на производството на нови правни основания — Условия — Ново обстоятелство — Понятие
(член 43, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

3. Длъжностни лица — Обжалване — Правни основания — Непълнота на мотивите — Служебно установяване

4. Длъжностни лица — Повишаване — Съпоставяне на заслугите — Право на преценка на администрацията — Критерии, които могат да бъдат взети предвид — Ниво на упражняваните функции
(член 45 от Правилника за длъжностните лица)

5. Длъжностни лица — Актове на администрацията — Презумпция за действителност — Оспорване — Тежест на доказване

6. Длъжностни лица — Обжалване — Правен интерес — Необходимост да се твърдят нарушения, които засягат самото лице

7. Длъжностни лица — Повишаване — Съпоставяне на заслугите — Право на преценка на администрацията — Критерии, които могат да бъдат взети предвид
(член 43 от Правилника за длъжностните лица)

8. Длъжностни лица — Повишаване — Административна жалба на неповишен кандидат — Решение за отхвърляне — Задължение за мотивиране — Обхват
(членове 25 и 45 от Правилника за длъжностните лица)

1. Член 10, параграф 3 от приложение XIII към Правилника е приложим за местните служители, тъй като съгласно член 1, параграф 1 от приложението към Условията за работа на другите служители разпоредбите на приложение XIII към Правилника се прилагат по аналогия за служителите, които вече са били наети към 30 април 2004 г., а следователно се прилагат и за местните служители.

(вж. точка 35)

2. Член 43, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба забранява предявяването след първата размяна на писмени становища на нови правни основания, освен ако те не почиват на обстоятелства, установени в хода на производството. В това отношение решение на съд на Съюза, което още не е било постановено към момента на подаване на жалбата от жалбоподателя, но с което само се установява вече съществуващо правно положение, не би могло да бъде прието за ново обстоятелство.

(вж. точка 36)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 20 май 2003 г., Diehl-Leistner/Комисия, T-80/01, точка 38

3. Липсата на мотиви е съществено процесуално нарушение, което във всеки случай трябва да бъде разгледано служебно от съда на Съюза. Поради това твърдение за неизпълнение на задължението за мотивиране не би могло да бъде обявено за недопустимо, тъй като не е било изложено достатъчно изчерпателно в жалбата.

(вж. точка 47)

Позоваване на:

Съд — 20 февруари 1997 г., Комисия/Daffix, C-166/95 P, точка 24

Първоинстанционен съд — 3 октомври 2006 г., Nijs/Сметна палата, T-171/05, точка 31

4. Изразът „при необходимост“, употребен в член 45 от Правилника, означава, че тъй като по принцип се предполага, че служителите от една и съща степен заемат длъжности с равностойни функции, когато това не е така, посоченото обстоятелство трябва да се вземе предвид в процедурата по повишаване, и че следователно при съпоставяне на заслугите на подлежащите

на повишаване длъжностни лица администрацията трябва да отчита нивото на функциите, упражнявани от подлежащо на повишаване длъжностно лице, когато те надхвърлят обичайно възлаганите на длъжностно лице от същата степен функции.

(вж. точка 59)

5. От една страна, по отношение на административните актове се прилага презумпция за законосъобразност, а от друга, по принцип тежестта за доказване носи лицето, което твърди, че е настъпило съответното обстоятелство, така че жалбоподателят трябва да представи поне достатъчно конкретни, обективни и съгласувани данни, от които да е видно, че действително или вероятно са настъпили обстоятелствата, изложени от него в подкрепа на исканията му. Следователно длъжностно лице, което не може да представи нито доказателства, нито дори съвкупност от данни, трябва да приеме презумпцията за законосъобразност на решенията, приети във връзка с повишаване, и не би могло да изисква самият Съд на публичната служба да се запознае с всички изготвени за останалите кандидати за повишаване атестационни доклади и да провери нивото на упражняваните от кандидатите за повишаване функции, за да определи дали органът по назначаването е допуснал явна грешка в преценката, като е решил да не повишава съответното длъжностно лице.

(вж. точка 61)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 4 февруари 2010 г., Wiame/Комисия, F-15/08, точка 21

6. Макар дадено длъжностно лице да няма право да предприема действия в интерес на закона или на институциите и да може да изтъква в подкрепа на жалба за отмяна единствено твърдения за нарушения, които го засягат лично, достатъчно е твърдяното нарушение да е породило последици за правното положение на длъжностното лице, за да се приеме, че то твърди нарушение, засягащо го лично.

(вж. точка 63)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 23 януари 2007 г., Chassagne/Комисия, F-43/05, точка 100

7. Макар отчитането на изготвения за дадено длъжностно лице атестационен доклад да е абсолютно необходимо при преценка на неговата кариера с оглед на приемане на решение относно повишаването му, член 43 от Правилника предвижда задължение за изготвяне на атестационен доклад само на всеки две години. Тъй като в тази разпоредба не се предвижда, че процедурата по повишаване трябва да има същата периодичност като процедурата по атестиране, Правилникът не изключва възможността да се вземе решение за повишаване, без органът по назначаването да разполага с изготвен неотдавна атестационен доклад.

Като се има предвид обаче, че нито Правилникът, нито вътрешните правила на институцията предвиждат задължение за синхронизиране на процедурата по атестиране с тази по повишаване и че администрацията разполага с широко право на преценка при организиране на процедурата по повишаване, макар да е желателно при вземане на решения относно повишаването администрацията да се старае да разполага с изготвени възможно най-скоро атестационни доклади, по изключение неотчитането на тези доклади не представлява нарушение, особено когато всички подлежащи на повишаване длъжностни лица са третирани еднакво.

Посоченото важи в още по-голяма степен, когато липсата на атестационен доклад е резултат от нормалното развитие на процедурата по атестиране. Така, след като е възможно съобразно нуждите на институцията дадено длъжностно лице да бъде назначено независимо от началната дата на периода на оценяване в рамките на процедурата по атестиране, новоназначените длъжностни лица неминуемо се оценяват за по-кратък период от взетия предвид при оценяване на колегите им.

(вж. точки 64—67)

Позоваване на:

Съд — 17 декември 1992 г., Moritz/Комисия, C-68/91, точка 16

Първоинстанционен съд — 15 ноември 2001 г., Sebastiani/Комисия, T-194/99, точки 45, 46 и 49

8. Макар органът по назначаването да не е длъжен да мотивира решението си да не повиши дадено длъжностно лице, той все пак е длъжен да изложи мотиви за това при отхвърляне на административната жалба на неповишения кандидат.

Всъщност обхватът на задължението за мотивиране трябва да се прецени в зависимост от конкретните обстоятелства, по-специално от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от евентуалния интерес на адресата да получи обяснения. Така, що се отнася до мотивите на решение, прието в засягаща голям брой лица процедура, каквато е процедурата по повишаване, от органа по назначаването не би могло да се изисква да излага в решението си за отхвърляне на административната жалба повече мотиви от необходимите, за да се отговори на посочените в тази жалба оплаквания, и по-специално да пояснява защо всяко едно от подлежащите на повишаване длъжностни лица е имало по-големи заслуги от подалото административната жалба лице.

(вж. точки 71 и 75)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 26 януари 1995 г., Pierrat/Съд, T-60/94, точки 31 и 32; 11 юни 1996 г., Anacoreta Correia/Комисия, T-118/95, точка 82; 27 април 1999 г., Thinus/Комисия, T-283/97, точка 73; 25 октомври 2005 г., Salazar Brier/Комисия, T-83/03, точка 78; 23 ноември 2006 г., Lavagnoli/Комисия, T-422/04, точка 69

Съд на публичната служба — 8 октомври 2008 г., Barbin/Парламент, F-81/07, точка 27